

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ"ט - חֲלָק י"ג

קוֹנְטֵרְס 853

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אוֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

קבלתי על עצמי ללמוד ספר הזהר וגושיעתי ב - \$60,000.

מעשה שקרה!

בן מספר ארבעה את מה שארע לו – הכנתי סכום של 60 אלף דולר לקראת בנייה חדשה, אדחכי והכי נגש אלי שמואל ידידי ובקש את הסכום כהלוואה להקופה קצרה, נאני שעדן לא נצרכתי לקסף עד לתחילת הבנייה, הספמתי להלוות לו. זמן הפרעון הגיע, ושמואל משתמט ממני, דוחה אותי שוב ושוב, אני מנסה לצר קושר והוא חוסם כל אפשרות שקואת, עד שלבסוף לא ענה לי אפילו בטלפון. כאן כבר נשברתי; גם לאבד כמון כה רב וגם לדעת שחברי, שהיה נאמן עלי עד לא מכבר, מהתל בי ומרמה אותי. כל היום וכל הלילה חשבתני על שמואל והקסוף, ובעקבות כך נכנסתי לדכדוך נפשי.

הרבה אפשרויות לא עמדו לפני, מבחינתי חובת ההשתדלות הבאה היתה, דאגה בלב איש ישיחנה. אולי חבר טוב יוכל לסגן במתן עצה נכונה, להורני פיצד עלי להגה במצב מעין זה. פניתי לחברי הטוב ג. ספרתי לו את העובר עלי ובקשתי את עצתו.

ג. הקשיב וקשב, הוא רצה בכל מאודו ליעזר. עצה מעשית לא ידע להשיט, רק בזאת נזפה במאמר בבוטנינו: "בדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...", ובכך שלאחרונה ישנה התעוררות גדולה ללמוד הזהר הקדוש למוד יומיומי, ואם רבי שמעון בר יוחאי הבטיח בספרו שבנכות הלמוד בספר הזהר נזכה לגאולה הכללית של כל עם", בנדאי צרתי הקטנה תוכל להפטר בזכות למוד הזהר בבחינת גאולה פרטית.

מתוך הדק ובליית ברכה החלטתי לפקד את ציינו של רשבי" בחר מירון. סמתי, נסעתי והשתטחתי על הקבר בתפלה ובתחנונים, שפקתי את צקון לחשי לפני אדון הכל, ובקשתי שבנכות התפלה שקבלתי על עצמי ללמוד בספר הזהר הקדוש בכל יום אוקף לישיעה.

בדרך תורה, ששפלי נרגש מהתנה הרחנית שחויתי, פגשתי ידיד נעורים ששנים רבות לא ראיתי, החלפנו מספר מלים, ותוך כדי דבור מספר הלה שקבל ירשה גדולה, אשר לחלק ממנה הוא נצרך, ועדן נשאר לו 60,000\$ שאינו צריך אותם בזמן הקרוב. ברב נדיבותו הגיע לי: אם הנך רוצה הנני מוכן להלוות לך אותם ... אכן, בדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...

תקבלו על עצמכם ותושעו.
אנו עומדים בסיומה של שנה, מי לא נדרש לזכיות כדי להיטיב לו לשנה החדשה? מי אינו רוצה בשנה טובה ומתוקה יותר? מי אינו חפץ בישועות פרטיות וכלליות? בדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...

ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות – ראשי תבות רשבי" – שהעוסק בתורתו יזכה בעזרת ה' לשפע רב רוחני ונשמי.

קבלו על עצמכם את למוד הזהר [ב-5 דקות ליום במסלול ד' – בפרקט בעמוד 15] ותושעו בשנה טובה ומברכת וכל טוב.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קבלה מהפעל שם טוב זכותו יגן עלינו:

מובא מהרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ זכותו יגן עלינו, בספר אמרי פנחס השלם (דף ק"ו), וזה לשונו: "צריך ללמוד (לתלמידים) ללמוד זה, שהוא בחינת עין החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר להתינוק, בזה מניח בו נשמה אמתית", עד כאן לשונו. ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהפעל שם טוב זכותו יגן עלינו. כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישוראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו.

עשרת ימי תשובה לשנת תש"ע

תש"ע - מספר 9

אמ"ת בגימטריא 9

שנת תש"ע - שנה של תורת אמ"ת

אם דורי הנה שומע בקולי, הנה לומד פבר מגיל 'תשע' ספר הזהר, וכך הנה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית (הרב הקדוש רבי יצחק אַזִּיק מקומרנא, ספר נוצר חסד)

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן **תשעה שנים** ספר הזהר והתקונים להגות בהם והנה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. וכך הנה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית. (כבינו הקדוש יצחק אַזִּיק וחיאל ספריו מקומרנא, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

הקדמות הזו נפרסת בפריסת הכפרת, ומצטירים באותה הפריסה שני דיוקנאות - אחד זכר ואחד נקבה. ועומדים שני ילדים עלמים אוהבים, באהבה ודבקים זה בזה.

וזה סוד של בראשית ברא אלהים, פריסת הכפרת הנסתרת. את השמים ואת הארץ, שני כרובים עומדים בדבקות של חביבות. לא כתוב שמים וארץ, אלא את השמים ואת הארץ, לרבות שני כרובים כאחד. הכפרת הזו פרוסה לפני, בסתר ההיכל, ובשני צדדים עומדים שני אלה.

בראשית עולה למעלה. הסוד שלו יורד למטה, כמו שאותו הסוד של בראשית עולה למעלה ולא נרשם ברשם, יוצא הרשם למטה (לאחר), ונעשית ממנו כפרת עליונה, רשומה בשלשה רשומים, בסוד יהו"ה אלהינו יהו"ה. מאלו השלשה יצאו שלשה אחרים, והם ששה, והינו בך"א שי"ת.

נפרסה הכפרת הזו לצד דרום ומערב, ומצייאה שני כרובים כאחד, זכר ונקבה, שמיצאו זה פנגד זה. הדרום הוא ראש, פהן נוטל בראש. והוא בן זכר. המערב הוא נקבה, בת יחידה, בת היטה לאברהם ודאי והינו בסוד הנה, בראשית: ב"ת רא"ש. "כפרת שלא נודעת, עד שנפרסת בפריסה ומצייאה את שני אלו. כמו בן ה'. ועל כן, בת - בת ראש, בת לאברהם. "כפרת להפרס.

חונרת הכפרת ממערב לצפון, ונפרסת בפריסה, ומתגלה הזכר, שנאחז בצד הכפרת. והנקבה נסתרת למטה, ונעשית באש הצפון. וזה סוד בראשית, בת

דיוקנא דא אתפרס בפריסו כפורתא, ואתצייירין ביה בההוא פריסו תרין דיוקנין, חד דכר, וחד נוקבא. וקיימן תרי רביין עולמין רחמיין, ברחימו דביקאן דא בדא.

ורוא דא (בראשית א) בראשית ברא אלהים, פריסו כפורתא סתימאה. את השמים ואת הארץ, תרין פרובין קיימין בדביקו דחביבותא. שמים וארץ לא כתיב, אלא את השמים ואת הארץ, לאסגאה תרין פרובין כחדא. כפרת דא פריסא לגו, בטמירו דהיכלא, ובתרין סטרין קיימין תרין אלין.

בראשית סלקא לעילא. רזא דיליה, נחמא לתתא. כגוונא דההוא רזא דבראשית סלקא לעילא, ולא אתרשים ברשימו, נפקא רשימו לתתא (נ"א לבתר), ואתעביד מגיה כפורתא עילאה, רשימא ברשימין תלתא. ברזא יהו"ה אלהינו יהו"ה. מאלין תלת, נפקו תלת אתרנין, ואינון שית, והיינו ברא שי"ת.

אתפרש כפורתא דא לסטר דרום ומערב, ואפיק תרין פרובים כחדא, דכר ונוקבא, דישתפחון דא לקבל דא. דרום, איהו ראש, פהן נוטל בראש. ואיהו בן דכר. מערב איהו נוקבא, בת יחידה, בת היטה לאברהם ודאי. והיינו ברזא דא, בראשית: ב"ת רא"ש. "כפורתא, דלא אשתמודע, עד דאתפרס בפריסו, ואפיק תרין אלין. כגוונא דא ה'. ועל דא. בת, בת ראש, בת לאברהם. "כפורתא לאתפרסא.

אתהדר כפורתא ממערב לצפון, ואתפרס בפריסו. ואתגלייא דכר, דאתאחיד בסטרא דכפורתא. ונוקבא אתטמרת לתתא, ואתעבידת באש דצפון. ורזא דא בראשית,

בת אש. י' פפורתא. י' פריסו דאתפרס, ואחזי חד, ולא תרין, דהא נוקבא אתכפייא לתתא. ואי תימא כולא חד פריסו עילאה ותתאה. הכי הוא. דלא אתפריש שמא דא מן דא, כלא איהו אלהים.

אתהדר פפורתא ממערב למזרח, פריס פריסו בתרין סטרין, בסטרא דמזרח, ובסטרא דמערב. פיון דכפורתא קיימא במזרח ומערב, כדין חדוה אשתכח, וחיבורא כדקא יאות, והאי בת, אתפלילת בעיטרהא כדקא יאות, וקיימא באשלמותא. וכדין איהו ברזא דליה בראשית, בלא פירודא כלל.

והקבר אליו תלת זימנין, סלקין ישראל תלת זימנין למיחג חגייהו. בפסח אתהדר פפורתא בסטר דרום ומערב, וכדין ההיא בת קיימא באברהם, ואיהי ב"ת רא"ש, ותמן הלל, ולא (דן נג ע"ב) הלל גמור, דהא תרין פרובין אליו, לאו אינון באשלמותא כדקא יאות, דהא ישמעאל נפיק ומקטרג.

מיומא דראש השנה עד יומא (בדקאה) דסוכות, אתהדר פפורתא מצפון למערב, כדין ההיא בת אתכפייא, וקיימא ביה ביצחק, ולא בחדוה, ואיהי ב"ת א"ש, ואינון לאו באשלמותא, ועל דא לית תמן הלילא כלל, דהא עשו נפיק ומקטרג. בסוכות, סלקא האי בת. ואישתלימת ביה ביצחק (ביצחק) בחדוה, ומתחברין דא בדא, וכדין הלל גמור, על דאשתכח רוגזא, וחברותא אשתכח.

בשבועות דאקרי עצרת, אתהדר פפורתא בסטר מזרח ומערב, כדין שלימו אשתכח, וחביבו ודביקותא איהו בכל סטרין, וחדוה דעילאי ותתאי. וכדין (תהלים יט ח) תורת ה' תמימה משיבת נפש.

אש. י' כפרת, י' הפריסה שנפרסה, ומראה אחד ולא שנים, שהרי הנקבה נכנעת למשה. ואם תאמר, הכל פריסה אחת עליונה ותחתונה? כן הוא, שלא נפרד השם זה מזה, הכל הוא אלהים. חוזרת הכפרת ממערב למזרח, פורסת פריסה בשני צדדים - בצד המזרח ובצד המערב. פיון שהכפרת עומדת במזרח ובמערב, אזי נמצאת שמחה וחיבור פראוי, והבת הזו נכללת בעטרותיה פראוי ועומדת בשלמות. ואז הוא בסוד שלו בראשית, כלי פרוי כלל.

וכנגד שלש הפעמים הללו עולים ישראל שלש פעמים לחג את חגייהם. בפסח חוזרת הכפרת לצד דרום ומערב, ואז אותה בת עומדת באברהם, והיא ב"ת רא"ש, ושם הלל, ולא הלל גמור, שהרי שני הכרובים הללו אינם בהשלמה פראוי, שהרי ישמעאל יוצא ומקטרג.

מיום ראש השנה עד יום (הראשון) של סכות חוזרת הכפרת מצפון למערב, ואז אותה הבת נכנעת, ועומדת ביצחק, ולא בשמחה, והיא ב"ת א"ש, והם אינם בשלמות, ועל כן אין שם כלל הלל, שהרי עשו יוצא ומקטרג. בסכות עולה הבת הזו, ונשלמת בו ביצחק (ביצחק) בשמחה, ומתחברים זה עם זה, ואז הלל גמור, על ששכח הרגז, ונמצאת חברות.

בשבועות שנקרא עצרת, מחזרת הכפרת בצד מזרח ומערב, ואז מצויה שלמות, וחביבות ודביקות היא בכל הצדדים, ושמחת העליונים והתחתונים. ואז (תהלים טז) תורת ה' תמימה משיבת נפש.

ובש"ש הפעמים הללו הפפרת מחזרת לצדיקה פראוי. הפפרת הזו נפרסת למעלה, בתוף אותה הנקדה הטמירה, באור הראשון שפפרס. אחר כך נפרסת בשלמות. ושורה על אותה הפריסה, כשפוככות כנפי הכרובים על הפפרת הזו, כדי לסוכף על הפפרת, ולא תהיה בגלוי.

כפפרת, כפפרת כתוב. כשבא האור העליון, אותם הכרובים מפים בכנפיהם ומעלים אותם למעלה, ואומרים שירה מרב אותה השמחה של אותו האור.

כמו כן למטה, והפפרת מחזרת, ומאותם השלשה היו כרובים ימין ושמאל. בימין שורה הרוח שלמעלה, מאותו הצד. והשמאל שהיה במערב בהחזרת הפפרת, עומד אצלו בצד השמאל, ושורה בו רוח של נקבה, ומתחבר זה עם זה בחכיבות של זכר ונקבה. וכן לכל הצדדים בהחזרת הפפרת. ולעולם הם שנים, זכר ונקבה, למטה בעולם הזה הם שנים ולא יותר.

ואם תאמר למעלה, הואיל ולא צריך דבקות בפפרת, איך מחזרת הפפרת? ודאי באותה ההחזרה נדבקים זה עם זה, ותמיד הוא נדבק בה.

כמו שהכרובים הם למעלה, עומדים על אות ונס, והרי בארנו סוד הכתוב (שמות כו) פורשי כנפים סוככים, ולא כתוב פורשי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא שעל אות ונס היו עומדים. בזמנים ידועים היו מעלים כנפיהם, ופורשים אותם למעלה בכל יום ויום, והיו מחזרות ומסוככות על הפפרת. ועל פן באות ונס היו עומדים.

ובתלת זמנין אליו, כפורתא אתהדרת בסטרהא, כדקא יאות, כפורתא דא אתפרסא לעילא, גו הוא נקודה טמירא, בנהירו קדמאה דאתפרסא. לבתר אתפרס בשלימו. ושרייא על ההוא פריסו, כד אתחפיינ גדפי כרובים על האי פפרת, בגין לאתחפייא כפורתא, ולא יהא באתגלייא.

כפפרת. כפפרת פתיב, דכד אתיא נהירו עילאה, אינון כרובים בטשי בגדפייהו, וסלקין לון לעילא, ואמרין שירתא מסגיא דההוא חדוה דההוא נהירו.

כגוונא דא לתתא, וכפורתא אתהדר, ומאינון תלתא וחד הוו כרובים ימינא ושמאלא. ימינא שריא ביה רוחא דלעילא, מההוא סטרא. ושמאלא דהוה במערב באתהדרותא דכפורתא, קאים לגביה בסטר שמאלא, ושרייא ביה רוחא דנוקבא, ואתחבר דא בדא בחכיבו דדכר ונוקבא. וכן לכל סטרין באתהדרותא דכפורתא. ולעולם תרין אינון, דכר ונוקבא, לתתא בהאי עלמא אינון תרין ולא יתיר.

ואי תימא לעילא הואיל ולא אצטריך דבקותא בכפורתא, איך אתהדר כפורתא. ודאי כההוא אתהדרותא, אתדבק דא בדא, ותדיר אתדבק בה.

כגוונא דכרובים אינון לעילא, קיימין על את וניסא. והא אוקימנא רזא דכתיב, (שמות כו) פורשי כנפים סוככים, ולא כתיב פורשי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא על את וניסא הוו קיימין. זמנין ידיען הוו סלקן גדפייהו, ופרשי לון לעילא בכל יומא ויומא, והוו מתהדרן ומחפיינ על כפורתא. ועל דא באת וניסא הוו קיימין.

באותו מקום שהרוח העליונה
היתה באה ושורה, ודאי שבאותו
מקום ששורה יש בו ממשות
וקיים באות ונס. האדם הוא
מעפר, וטרם ששורה עליו ניצוץ
של הרוח שלמעלה, אין בו
ממשות. כיון ששורה עליו, יש
בו ממשות, ועומד בקיים.

ואם תאמר, זה לבדו? בא וראה
מפטה אהרן, שהוא עץ בלי
ממשות כלל, כיון ששלח בו
הקדוש ברוף הוא מעט רוח, עמד
בקיים, ונעשה בו בריה וממשות.
ומה העץ שאין דרכו בכך, כיון
ששלח בו הקדוש ברוף הוא
מקצת רוח אהד, עמד בקיים
והיתה בו ממשות - הכרובים
שהם קדושים, ועומדים בקדושה
כמו שלמעלה, על אחת כמה
וכמה.

בכ"ר פעם שישראל היו צדיקים,
הכרובים היו דבקים בדבקות
פנים בפנים. כיון שהיו סורחים,
היו מחזירים פניהם זה מזה. מנין
היו יודעים? כאן נחלקו עמודי
העולם. אבל בפעם הקרוב,
ויקרבו שכל גבי המזבח, ויכלהו
כשברך את העם - בשלשת אלה
היו יודעים, שהרי הכרובים
מחזירים פניהם זה מזה, והקדוש
ברוף הוא רוצה את תשובת בניו.
עשן הקרוב, כשהיו ישראל
צדיקים, העשן היה עולה למעלה
בדרך ישרה, כעטור של מקלות.
אם לצד מזרח אם לצד מערב,
או בכל קצות העולם, בדרך ישר
היה עולה. וכשלא סטה ימין
וישמאל, אם הרצון היה קיים
למעלה ולמטה, והקדוש ברוף
הוא מרצה במעשי ישראל
בחביבות יתרה.

בקרובן שכל גבי המזבח, כשהיו
ישראל צדיקים, היה נראה על
גבי אש המזבח דמות של אריה

בכ"ר אתר דרוחא עלאה הוה אתי ושרייא,
ודאי בההוא אתר דשרייא, אית ביה
ממשו, וקיומא באת וניסא. בר נש איהו
מעפרא, ועד לא שרא עליה נציצו דרוחא
דלעילא, לית ביה ממשו, כיון דשרייא עליה,
אית ביה ממשו, וקיימא בקיומא.

וא' תימא דא בלחודוי, תא חזי מחוטרא
דאהרן, דאיהו אעא בלא ממשו כלל,
כיון דשדר ביה קודשא ברין הוא זעירו
דרוחא, קאים בקיומא, ואתעביד ליה בריה
וממשו. ומה אעא דלאו אורחיה בכך, כיון
דשדר ביה קודשא ברין הוא חד זעירו
דרוחא, קאים בקיומא, והוה ביה ממשו.
כרובים דאינון קדושים, וקיימין בקדושה
כגוונא דלעילא, על אחת כמה וכמה.

בכ"ר זימנא דישראל הוו זכאין, כרובים הוו
דביקין בדביקו אפיין באפיין, כיון דהוו
סרחן, הוו מהדרן אנפיהו דא מן דא. מנא
הוו ידעי, הקא אתפלגון עמודין דעלמא. אבל
בתננא דקורבנא, וקורבנא על גבי מדבחא,
ובכהנא פד ברין ית עמא. באלין תלתא הוו
ידעי, דהא כרובים מהדרין אנפין דא מן דא,
וקודשא ברין הוא בעי תיובתא דבנוי.

תננא דקורבנא, פד הוו ישראל זכאין, תננא
הוה סליק לעילא באורח מישר,
כעטורא דקולפין, אי לסטר מזרח, אי לסטר
מערב, או בכל סייפי עלמא, באורח מישר
הוה סליק. וכד לא סטא לימינא ולשמאלא,
כדיון רעותא קיימא לעילא ותתא, וקודשא
ברין הוא אתרעי בעובדין דישראל בחביבו
יתיר.

בקרובנא דעל גבי מדבחא. פד הוו ישראל
זכאין, הוה מתחזי על גבי אשא

שאוכל הקרבן על המזבח, וכשלא היו צדיקים, היו רואים דמות של כלב רובץ על המזבח. כשהבחנו היה מברך את העם, בשעה שהרים ידיו - כשהיו ישראל צדיקים וראויים לברכה, ידיו היו זקופות בזקיפות, בלי טרח כלל, והורמו בשמחה וברצון. אז השכינה שורה עליהם, ונעמדו הם מעצמם, ואז הכהן הגדול יודע שישראל ראויים לברכה, וברך אותם ברצון הלב. וכשידיו היו כבדות ובטרח רב היו מזדקפות, ולא יכל להרימן אלא בטרח רב, אז היה יודע, שהרי השכינה לא שורה על ידיו, וישראל לא ראויים לברכה.

משום שבשעה שהשכינה היתה באה לשורת על ידיו, כל אותן האצבעות שהן בדיוקן עליון, היו שמחים בשמחה לקבל את השכינה עליהם, ופורחות להודקן למעלה. כמו שהיו שמחים הפרובים של העולם הזה, וכל שכן למעלה, לקבל את השכינה על גביהן.

וזה סוד (שמות יז) וידי משה כבדים. מה הטעם? משום שבאותה השעה לא היו ישראל צדיקים, וידי משה כבדו, ולא יכל להרימם למעלה. שכתוב למעלה, על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. ואז ויבא עמלק, וידי משה כבדו ולא יכל להרימם, עד שקבל עליו ענש, שכתוב ויגחו אבן והיה פאשר ירים משה וגו'. כמו כן לוחות האבן, כמו הכהן.

ועל פן, כשישראל היו צדיקים באותו זמן, הפרובים היו פנים בפנים, מדבקים זה עם זה, וכשלא היו צדיקים, היו מחזירים פניהם זה מזה. ועל הסודות הללו

מדבחה דיוקנא דאריה אכיל קורבנא על מדבחה. וכד לא הוה זפאין, הוה חמן דיוקנא דכלבא רביע על מדבחה.

כהנא פד בריך נת עמא, בשעתא דזקיף ידוי, פד הוה ישראל זפאין ואתחזון לברכא, ידוי הוה זקיפין בזקיפו, בלא טורח כלל, ואתארמו בחידו וברעו. פדין שכינתא שרייא עלייהו, ואזדקפן אינון מגרמייהו, וכדין כהנא הוה ידע, דאתחזון ישראל לברכתא, ובריה לון ברעו דלבא.

וכד ידוי הוה זקיפין ובטורח סגי אזדקפו, ולא יכיל לארמא לון, אלא ברוב טורח. פדין הוה ידע, דהא שכינתא לא שרייא על ידוי, וישראל לא אתחזון לברכא.

בגין דבשעתא דשכינתא הוה אתייא לשרייא על ידוי, כל אינון אצבען דאינון בדיוקנא עילאה, הוה חדאן בחידו, לקבלא לה לשכינתא עלייהו, ופרחי לאזדקפא לעילא. פמא דהוה חדאן פרובין דהאי עלמא, וכל שפן לעילא, לקבלא לה לשכינתא על גבייהו.

ורוא דא, (שמות יז יב) וידי משה כבדים. מאי טעמא, בגין דההיא שעתא ישראל לא הוה זפאין. וידוי דמשה איתיגרו, ולא יכיל לזקפא לון לעילא. דכתיב לעילא, (שם יז ז) על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. וכדין ויבא עמלק, ואתיגרו ידוי דמשה, ולא יכיל לזקפא לון, עד דקביל עליה עונשא. דכתיב ויגחו אבן והיה פאשר ירים משה וגו'. פגוונא דא לוחי אבניא, פגוונא דכהנא.

ועל דא, פרובים בההוא זמנא דהוה ישראל זפאין, הוה אנפין באנפין, מתדבקין דא בדא. וכד לא הוה זפאין, הוה מהדרין אנפיהו

היו יודעים אם ישראל צדיקים או לא.

ברובים - תינוקות. והכל בסוד אחד עומדים, שכתוב (הושע יא) כי נער ישראל ואהבהו. ומשום כך הכל עומד בהתחדשות הלבנה, כמו זה מתחדשת בהתחדשות, כך הוא הכל. ומשום הנער, הם נערים. וזה סוד (ישעיה נב) אשת נעורים, שעומדת על שני נערים, בהתחדשות עליניה.

ברובים - פנים גדולות ופנים קטנות. ודאי כך הם הפנים הנספרות למעלה, שלא מתגלות. ובשכילן היה התחדשות הלבנה ומלויה.

פנים קטנות למטה, כמו שבארנו בפפרת, למעלה ולמטה עומדים בסוד אחד. (בראשית א) את השמים ואת הארץ, הם סוד שני הפרובים, אחד זכר ואחד נקבה, שיהיו דבקים אלו באלו בחביבות, כמו שנאמר את, לרבות מעלה ומטה כאחד, שיהיה סוד הפרובים הכל בכלל אחד.

כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה, השמחה של שני הפרובים. שהרי תינוקות, כל מי ששורה בתוכם, חוזרות פניו פתינוק ושמת עמם. וסוד זה, פיון ששורה עליהם, מי ששורה חוזר להיות נער, בשמחת הכל וברצון. אף על גב שבא בדין על העולם, פיון ששורה עליהם, חוזר להיות בשמחה, נער קשור בשמחה, והעולם חוזר להיות ברחמים.

מי שהוא ברגו, וביאו אליו נער וישפך רגו, ויחזר להיות בשמחה, ושם עצמו כמו תינוק, ואז הכל בשמחה. ועל הסוד הזה כתוב כי נער ישראל ואהבהו, אין אהבה וחביבות פרט לתינוק.

דא מן דא. ועל רזין אלין, הוו ידעי, אי ישראל זכאין, אי לא.

ברובים: רביין. וכלא ברזא חד קיימי, דכתיב (הושע יא א) כי נער ישראל ואהבהו. ובגין כך פלא בחדותא דסיהרא קיימא, כמה דאתחדי דא בחדותא, הכי איהו פלא. ובגין נער, אינון נערים. ורזא דא (ישעיה נד ו) אשת נעורים, דקיימא על תרין נערים, בחדותא עילאה.

ברובים אנפי רבבי, ואנפי זוטרי. ודאי הכי אינון אנפין טמירין לעילא, דלא אתגליין. ובגנייהו, הוי (דף נד ע"ב) חדותא דסיהרא, ומלוי דילקה.

אנפי זוטרי לתתא, כמה דאוקימנא בכפרת, לעילא ותתא ברזא חדא קיימא. את השמים ואת הארץ, אינון רזא דתרין פרובים, חד דבר, וחד נוקבא, למהוי דביקין אלין באלין בחביבותא, כמה דאיתמר. את, לאסגאה עילא ותתא כחדא, למהוי רזא דכרובין פלא בכללא חדא.

כתיב (תהלים קב) עבדו את ה' בשמחה, חדוותא דתרין פרובין. דהא רביין, פל מאן דשארין בגנייהו, אתהדר אנפוי פרבייא, וחד עמהון. ורזא דא, פיון דשארין עליהו, מאן דשארין, אתהדר נער, בחידו דכלא, וברעותא, ואף על גב דאתינא בדינא על עלמא, פיון דשארין עליהו, אתהדר בחדוה, נער קטיר בחידו. ועלמא אתהדר ברחמי.

מאן דאיהו ברוגזא, ויתון לגביה נער, וישתפך רוגזיה, ויתהדר בחדוה, ושוי גרמיה פרבייא, וכדין פלא בחידו. ועל רזא דא כתיב, (הושע יא א) כי נער ישראל ואהבהו, לית רחימו וחביבו בר פרבייא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

